

Вързалъ китътъ вжжето около опашката си. Заю Баю се скрилъ въ гората и извикалъ:

— Хайде! . . . Тегли! . . .

Китътъ и слонътъ потеглили всѣки къмъ себе си. Вжжето се обтегнало като струна на цигулка. И двамата напъватъ всички сили и теглятъ ли, теглятъ! . . . Прасъ! . . . Скъсало се вжжето. Търкулналъ се слонътъ на земята, ударилъ се китътъ о брѣга и се наранилъ.

Затичалъ Заю при слона и му задумалъ:

— Ахъ, удари ли се, другарю? Не ти ли казахъ азъ? Защо си играешъ съ по-силни отъ тебе?

Слонътъ мълчалъ, думи нѣмалъ да отговори.

Затичалъ Заю при кита. Видѣлъ почервенялата отъ кръвъ вода и викналъ:

— Мжно ми е много, че си се наранилъ. Съжалявамъ те за болката. Но не ти ли казвахъ? Защо се хвалишъ и надувашъ съ това, че си голѣмъ като параходъ? Видѣ ли, че е глупаво да се надувашъ толкова! Китътъ мълчалъ. Та и какво би могълъ да отговори?

А. М.

ДЕТЕТО КОЕТО НЕ ЯДѢЛО

Ричко бѣше добро дете; само едно не му бѣше добро — не ядѣше.

— Яжъ, да порастешъ. — казваха родителитъ му.

— Не ми се яде. — отговаряше Ричко.

И хапваше по нѣщичко, но много малко. Колкото да не умре отъ гладъ. И затуй Ричко бѣше слабъ като вейка. Едва се крепѣше на краката си.

Другитъ деца играеха, скачаха. Ричко не можеше.

И той се опитваше, и той подскачаше, но... кжде бѣше Ричко, кжде другитъ деца! Другитъ весели, съ румени бузки, здрави.

Веднажъ повѣ вѣтъръ и за малко да отвѣе Ричко. Още малко, и Ричко щѣше да полети като балонче.

Видѣ Ричко, че така не бива и почна да яде. И той стигна и надмина другитъ деца. Тогава и неговитъ бузки почервенѣха, и той заякна. И стана веселъ, пѣргавъ, засмѣнъ.

Децата вече не му се смѣха. И стана Ричко голѣмъ и силенъ, сжщи Крали Марко!

Хр. Д. Бръзицовъ